

Očetova vrnitev.

(Balada.)

„Pojdite, ljubi otroci pred mesto
Mólit za srečno vrnitev očeta;
Znamenje križa stoji tam nad cesto:
K Bogu kipí naj molitev sveta!

Šel je pred dnevi naš oče na tuje,
Da si nakupi blaga za kupčijo.
Da brez nezgode domov potuje,
Vročé prosite devico Marijo!

Toda le urno, solnce se niža . . .“
Reče to mati; hitijo otroci
Z mesta mólit k znamenju križa.
Rožni venec vsak ima v roci.

Glej, tam kapela belí se preprosta,
V njej je križ in podoba Marije;
Zad se lesovja raztezajo gosta,
Skozi lesovja pa cesta se vije.

Dan že nagiba večerni se zori.
K nebu puhtí otročja molitev:
„Oče mogočni, nad zvezdami gori!
Srečno dodeli očetu vrnitev . . .“

In Marija, devica presveta!
Sliši, kar Tvoji otroci rekó Ti:
Zdravega nam pripelji očeta,
Angelji čuvajo naj ga na poti!“

Verno k Mariji krdelce vzdihuje,
Upanja svít jim po licih razlit je.
Kar nenadno ropót se začuje:
Vdar ta v daljavi konjskih kopit je.

„Oče, naš oče!“ vsklik se izvije,
V dir po cesti otroci spusté se;
Rádosti žar na obrazih jim sije:
„Bog vé, kaj nam kaj oče prinese?“

„Biček rumen in svetel voziček,
Pókal bom glasno in se vozaril.“
„Boljši je vendar pisan konjiček,“
Drug mu velí, „na njem bom jezdaril.“

„Puško in sabljo“, še tretji zakličé,
„In pa trobento, ki zvočno naj poje;
Boben sevé še najbolj me miče,
To bi vam vodil tovariše svoje!“

„Ljubša ko puška mi vendar kanon je . . .“
Zadnji skončal še želje ni nove,
Vzró pred seboj očetove konje,
Ki peljajo težke vozove.

Sprejme željno jih oče veseli,
Slednji otrok se srčno ga oklene.
Da pa poprej na dom bi dospeli,
Ž njimi na stransko pot jo krene.

Hlapci blagó naj po cesti peljajo!
Solnca poslednji žarek pojema.
Vetri večerni hladilno pihljajo:
Mrak zemljo stemnelo objema.

Gozd baš objel je očeta in sine,
Kar jih obkolijo črne postave;
Ostre nad njimi zablisnejo kline,
Klic se začuje: „Denar ali glave!“

Mahom na zemljo spusti se deca,
Dviga k morilcem roké tresoče:
„Milost očetu! . . .“ prestrašeno jeca,
„Nas umoríte . . . a živ naj bo oče! . . .“

„Mir!“ nenadno glavár njih zavpije;
Roparska nože druhal umakne.
„Mož ta ujeti prosto naj žije,
Nikdo se naj ga več ne dotakne!“

In glavár očetu še reče:
„Deci dolguješ življenja rešitev;
Ona te čuvala je nesreče,
Tebe rešila je njena molitev.“

Čul sem jih preje, ko so molili,
Da naj sveta Devica te vodi;
Njihovi klici so me ganili:
Da sloboden šel boš od todí.

In ti deca, ostani le taka:
Naj ti ljubezen nikdar ne promine.
Tvoja nedolžnost premore junaka,
Sladke mladosti budiš mi spomine . . .“

Dé to glavár in odíde s četo.
Rešeni so otroci in oče;
Z gozda hité in Devo presveto
Za pomoč zahvaljajo vroče.

Angelar Zdénčan.

